

P.Z. br. 260

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE

Klasa: 022-03/17-12/91
Urbroj: 50301-25/14-18-10

Zagreb, 18. siječnja 2018.

Hs**NP*004-01/17-01/02*50-18-04**Hs

REPUBLIKA HRVATSKA
65 - HRVATSKI SABOR
ZAGREB, Trg Sv. Marka 6

Primljeno:	18-01-2018	
Klasifikacijska oznaka:	004-01/17-01/02	Org. jed. 65
Uredbeni broj:	50-18-04	Pril. / Vrij. /

PREDSJEDNIKU HRVATSKOGA SABORA

Predmet: Prijedlog zakona o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (predlagatelj: Klub zastupnika Živoga zida i SNAGA-e u Hrvatskome saboru) – mišljenje Vlade

Veza: Pismo Hrvatskoga sabora, klase: 004-01/17-01/02, urbroja: 65-17-03, od 14. prosinca 2017. godine

Na temelju članka 122. stavka 2. Poslovnika Hrvatskoga sabora (Narodne novine, br. 81/13, 113/16 i 69/17), Vlada Republike Hrvatske o Prijedlogu zakona o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (predlagatelj: Kluba zastupnika Živoga zida i SNAGA-e), daje sljedeće

MIŠLJENJE

Vlada Republike Hrvatske predlaže Hrvatskome saboru da ne prihvati Prijedlog zakona o zaštiti prijavitelja nepravilnosti, koji je predsjedniku Hrvatskoga sabora podnio Klub zastupnika Živoga zida i SNAGA-e u Hrvatskome saboru, aktom od 14. prosinca 2017. godine, iz sljedećih razloga:

Vlada Republike Hrvatske ističe da osobe koje u dobroj vjeri prijavljuju korupciju („zviždači“) imaju veliku ulogu u otkrivanju i procesuiranju kaznenih djela korupcije, pridonose jačanju transparentnosti i političke odgovornosti te im je stoga nužno osigurati odgovarajuću i učinkovitu pravnu zaštitu.

Republika Hrvatska nema poseban zakon za zaštitu „zviždača“, već je osobama koje prijavljuju korupciju i nepravilnosti zaštita pružena kroz odredbe pojedinih zakona (Kaznenim zakonom, Zakonom o državnim službenicima, Zakonom o radu, Zakonom o trgovini, Zakonom o službenicima i namještenicima u lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi, Zakonom o zaštiti tajnosti podataka, Zakonom o sustavu unutarnjih kontrola u javnom sektoru te odredbama za zaštitu svjedoka u Zakonu o kaznenom postupku).

Odredbama navedenih propisa osobama koje prijave korupciju osigurana je: kaznenopravna zaštita, zaštita od otkaza na radu, zaštita od diskriminacije „zviždača“ nakon prijave, zaštita od zlostavljanja od strane poslodavca, zaštita od prijetnje otkazom, anonimnost „zviždača“, zaštita od optužbi za odavanje službene i poslovne tajne u određenim slučajevima, zaštita identiteta unutarnjih revizora i drugih osoba uključenih u financijsko upravljanje i kontrole prilikom prijavljivanja prijevara i nepravilnosti.

Uzimajući u obzir prepoznate nedostatke u praksi zaštite „zviždača“ te uvažavajući preporuke antikorupcijskog izvješća Europske komisije iz 2014. godine u kojem stoji da je potrebno pojačati učinkovitost zaštite „zviždača“ te preporuke Vijeća Europe iz 2014. godine o zaštiti „zviždača“, Republika Hrvatska je u Strategiji suzbijanja korupcije za razdoblje od 2015. do 2020. godine (Narodne novine, broj 26/15) posebnu pozornost odlučila posvetiti upravo toj skupini ljudi.

U sklopu provedbe prvog pratećeg dokumenta uz Strategiju suzbijanja korupcije za razdoblje od 2015. do 2020. godine, Akcijskog plana za 2015. i 2016. godinu uz Strategiju suzbijanja korupcije za razdoblje od 2015. do 2020. godine (Narodne novine, broj 79/15), izrađena je Analiza zakonodavnog i institucionalnog okvira te učinkovitosti zaštite u području zaštite „zviždača“. Aktivnost izrade navedene Analize bila je također i dio Nacionalnog programa reformi za 2016. godinu te Akcijskog plana za provedbu inicijative Partnerstvo za otvorenu vlast u Republici Hrvatskoj za razdoblje od 2014. do 2016. godine. U predmetnoj Analizi prikazuje se stanje zaštite „zviždača“ u pojedinim državama, koje imaju razvijen sustav zaštite „zviždača“. Analiziraju se preporuke i smjernice domaćih i međunarodnih organizacija za zaštitu „zviždača“, prikazuje se stanje zakonodavnog i institucionalnog okvira za zaštitu „zviždača“ u Republici Hrvatskoj te se navode preporuke za jačanje učinkovitosti njihove zaštite. Analiza kao zaključak donosi i preporuke o unaprjeđenju sadašnjeg sustava zaštite „zviždača“ odnosno, odgovore na pitanja postoji li potreba za donošenjem posebnog zakona za zaštitu „zviždača“ ili će se ojačati provedba postojećih zakonskih odredbi.

Nastavno na zaključke Analize, novi Akcijski plan za 2017. i 2018. godinu uz Strategiju suzbijanja korupcije za razdoblje od 2015. do 2020. godine (Narodne novine, broj 60/17), u svom prioritetnom sektorskom području 5.2.1. „Pravosuđe“, određuje provedbu aktivnosti donošenja Zakona o zaštiti osoba koje prijavljuju korupciju, za čiju je provedbu kao nositelj određeno Ministarstvo pravosuđa uz Ministarstvo uprave, Ministarstvo unutarnjih poslova, Ministarstvo rada i mirovinskoga sustava, Vrhovni sud Republike Hrvatske i Državno odvjetništvo Republike Hrvatske kao sunositelje te s rokom provedbe u III. kvartalu 2018. godine. Donošenje spomenutog Zakona uvršteno je i u Plan zakonodavnih aktivnosti Vlade Republike Hrvatske za 2018. godinu. Osim toga, ista aktivnost postala je i dio Strateškog plana Ministarstva pravosuđa 2017.- 2019.

Zakonom o zaštiti osoba koje prijavljuju korupciju se, među ostalim, planira propisati formiranje sustava koji će omogućiti potencijalnim prijaviteljima učinkovito prijavljivanje nepravilnosti i adekvatnu zaštitu njihovog integriteta, a s ciljem podizanja javne svijesti među zaposlenicima i građanima o potrebi prijavljivanja nezakonitog i koruptivnog ponašanja te općenito povećanja odgovornosti i transparentnosti rada javnog sektora. Formiranjem sustava zaštite „zviždača“ ostvaruje se mogućnost unaprjeđenja dostupnosti informacija javnosti o nepravilnostima u radu javnog sektora te posljedično pozitivno utječe na jačanje odgovornosti u radu osoba na javnim funkcijama i na snaženje integriteta tijela javne vlasti.

S ciljem osiguravanja kvalitetne provedbe navedene aktivnosti, u radnoj grupi za izradu Nacrta prijedloga predmetnog zakona bit će uključeni predstavnici Ministarstva pravosuđa, Vrhovnog suda Republike Hrvatske, Državnog odvjetništva Republike Hrvatske, Ministarstva uprave, Ministarstva rada i mirovinskoga sustava, Ministarstva unutarnjih poslova, Pravnog fakulteta u Zagrebu, Hrvatske udruga poslodavaca, Saveza nezavisnih sindikata Hrvatske i predstavnika udruga civilnog društva.

U odnosu na sadržaj pojedinih odredbi Prijedloga zakona o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (u daljnjem tekstu: Prijedlog zakona) Vlada Republike Hrvatske ističe kako odredbe pojedinih zakona u Republici Hrvatskoj djelomično uređuju predmetnu materiju, pa bi ovim Prijedlogom zakona dolazilo do dvostrukog normiranja istih pravih situacija.

Nadalje, Vlada Republike Hrvatske ukazuje na definiciju „poslodavca“ kako ga regulira članak 3. Prijedloga zakona, a koja definicija pretpostavlja isključivo pravnu osobu, dok je sukladno odredbi članka 4. Zakona o radu (Narodne novine, br. 93/14 i 127/17) poslodavac fizička ili pravna osoba koja zapošljava radnika i za koju radnik u radnom odnosu obavlja određene poslove.

Također, odredbe članaka 18. i 19. Prijedloga zakona reguliraju obveze poslodavca u odnosu na „osvetničko ponašanje“ u radnoj sredini, pa se tako predlaže propisati obvezu poslodavca da spriječi takvo ponašanje prema prijavitelju nepravilnosti i članovima njegove obitelji. S time u vezi, potrebno je istaknuti kako poslodavac ne može imati obveze djelovanja izvan radne sredine, odnosno prema članovima obitelji radnika. No, ukoliko je namjera urediti situacije kada i članovi obitelji prijavitelja nepravilnosti rade u istoj radnoj sredini u kojoj radi i prijavitelj, onda to treba i navesti.

Članak 22. Prijedloga zakona propisuje da svi prijavitelji koji su prijavu učinili nakon 25. lipnja 1991. godine imaju pravo na moralnu i materijalnu rehabilitaciju. Navedenom odredbom utvrđuje se retroaktivno priznavanje materijalnih prava i to za razdoblje i do 27 godina. S tim u vezi, Vlada Republike Hrvatske ukazuje da je člankom 90. Ustava Republike Hrvatske (Narodne novine, br. 85/10 – pročišćeni tekst i 5/14 – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske) propisano da zakoni i drugi propisi državnih tijela i tijela koja imaju javne ovlasti ne mogu imati povratno djelovanje. Iznimno, iz posebno opravdanih razloga, samo pojedine odredbe zakona mogu imati povratno djelovanje.

U odnosu na članak 23. Prijedloga zakona kojim su utvrđena prava koja ostvaruju rehabilitirani prijavitelji, Vlada Republike Hrvatske ukazuje na mogućnost da bi za ostvarivanje navedenih prava, s obzirom na moguće veliko razdoblje ostvarivanja tih prava, trebalo izdvojiti velika novčana sredstva. Također, uzimajući u obzir postojeću gospodarsku situaciju, Vlada Republike Hrvatske ukazuje da je utvrđeno i da će se u slučaju da poslovni subjekt koji je oštetio prijavitelja, odnosno pravni sljednik tog poslovnog subjekta više ne postoji odnosno nije u stanju ispunjavati poslovne obveze, sredstva isplatiti iz državnog proračuna.

Nadalje, Prijedlogom zakona uređuju se opseg i vrste prava prijavitelja iz obveznog zdravstvenog osiguranja pri čemu se sredstva za njihovo izvršenje osiguravaju iz sredstava Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje. Naime, obvezno zdravstveno osiguranje temeljeno je na načelima uzajamnosti, solidarnosti i jednakosti za sve osigurane osobe Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje (u daljnjem tekstu: Zavod), stoga sve

osigurane osobe koje su stekle status u obveznom zdravstvenom osiguranju u skladu sa Zakonom o obveznom zdravstvenom osiguranju (Narodne novine, br. 80/13 i 137/13) ostvaruju prava pod jednakim uvjetima i na istovjetan način te se niti jedna kategorija osiguranih osoba ne može posebno izdvajati u sustavu obveznog zdravstvenog osiguranja.

Prijedlog zakona sadrži mnoge nedorečenosti i nedostatke te iz samog teksta proizlazi da predlagatelj nije uzeo u obzir važeće propise na području zdravstvenog osiguranja koji uređuju obvezno, dobrovoljno i privatno zdravstveno osiguranje, pri čemu je nejasno koja prava bi prijavitelj ostvarivao iz obveznog zdravstvenog osiguranja, a koja iznad tog standarda.

Tako, u članku 24. stavku 4. Prijedloga zakona propisuje se obveza isplate naknade plaće za vrijeme privremene nesposobnosti za rad iz sredstava Zavoda, ako poslovni subjekt više ne postoji ili nije u stanju ispunjavati svoje poslovne obveze. Naknada plaće za prijave privremene nesposobnosti za rad koja je neposredna posljedica prijavljivanja, a za koju je člankom 27. stavkom 1. Prijedloga zakona predviđeno da se isplaćuje u visini 100% od osnovice za naknadu plaće, ne može se isplaćivati iz sredstava Zavoda već isto treba osigurati iz sredstva državnog proračuna ili na neki drugi način.

U odnosu na članak 25. Prijedloga zakona koji propisuje prava iz „zdravstvenog osiguranja“ ostaje nejasno misli li se na obvezno zdravstveno osiguranje. Zdravstveno osiguranje može biti obvezno, dobrovoljno ili privatno. Stoga je bilo potrebno jasno definirati koja prava iz kojeg osiguranja se predlažu osigurati ovim Prijedlogom zakona.

Nadalje, u odnosu na članak 26. Prijedloga zakona Vlada Republike Hrvatske napominje kako pravo na oslobađanje od sudjelovanja u pokriću dijela troškova zdravstvene zaštite iz obveznog zdravstvenog osiguranja nije pravo koje se može ostvariti prema propisima obveznog zdravstvenog osiguranja niti je takva mogućnost predviđena Zakonom o obveznom zdravstvenom osiguranju. Naime, niti jedna osigurana osoba sukladno Zakonu o obveznom zdravstvenom osiguranju nije oslobođena propisanog sudjelovanja u troškovima zdravstvene zaštite, već je u obvezi osobno snositi troškove, odnosno ima mogućnost za navedeni rizik osigurati se u dopunskom zdravstvenom osiguranju, sukladno Zakonu o dobrovoljnom zdravstvenom osiguranju (Narodne novine, br. 85/06, 150/08 i 71/10). Stoga, ovo pravo spada u prava izvan standarda prava iz obveznog zdravstvenog osiguranja.

Prijedlogom zakona predlaže se da osobe kojima je priznat status prijavitelja, imaju pravo na zdravstvenu zaštitu iz obveznog zdravstvenog osiguranja koju ostvaruju na isti način i pod istim uvjetima kao sve osigurane osobe Zavoda, dok veći opseg prava koji se utvrđuje stavcima 3. i 4. članka 27. Prijedloga zakona ne mogu teretiti sredstva obveznog zdravstvenog osiguranja, niti je Zavod obavezan postupati radi osiguranja navedenih prava. S tim u vezi nedorečene su odredbe jer nije propisano nadležno tijelo za donošenje posebnog podzakonskog propisa kojim će se utvrditi prava i način njihova ostvarivanja koja nisu obuhvaćena standardom prava iz obveznog zdravstvenog osiguranja te izvore sredstava iz koji će se ta prava financirati.

Člankom 28. Prijedloga zakona nije jasno definirano u kojim slučajevima se ostvaruje pravo na troškove za prijevoz i tko ih nadoknađuje, s obzirom da su odredbe predloženog članka nejasne. Vlada Republike Hrvatske napominje da je, a vezano uz stavak 4. istog članka Prijedloga zakona, pravo na naknadu troškova prijevoza radi korištenja prava na zdravstvenu zaštitu iz obveznog zdravstvenog osiguranja, regulirano Zakonom o

obveznom zdravstvenom osiguranju na sve osigurane osobe na istovjetan način. Stoga također nije jasno zašto se to predlaže ovim Prijedlogom zakona, osim ako se ne radi o ostvarivanju drugih prava.

Vežano uz članak 29. stavak 2. Prijedloga zakona primjedba je istovjetna kao uz članak 24. stavak 4. Prijedloga zakona. Naime, predmetna naknada plaće ne može se isplaćivati iz sredstava Zavoda.

Nadalje, vežano uz prava koja se predlažu utvrditi predmetnim Prijedlogom zakona, a koja ustvari predstavljaju prava koja se priznaju hrvatskim braniteljima, Vlada Republike Hrvatske ukazuje da je važećim propisima utvrđeno da je svaka osoba dužna, ukoliko ima saznanja o počinjenju kaznenih djela, ista prijaviti, te može ostvariti određenu zaštitu sukladno posebnim propisima. Vlada Republike Hrvatske smatra da se Prijedlogom zakona prijaviteljima nepravilnosti daju puno veća prava u odnosu na druge prijavitelje počinitelja kaznenih i prekršajnih djela te ih se time stavlja u neravnotežan položaj.

Također, odredba članka 44. Prijedloga zakona uređuje prednost pri zapošljavanju, što predstavlja pozitivnu diskriminaciju u odnosu na druge osobe koje se natječu za ista radna mjesta. Potrebno je istaknuti da Zakon o radu, između ostaloga, prepoznaje okolnosti u kojima je potrebno radnike zaštititi od neželjenog postupanja nadređenih osoba, suradnika i osoba s kojima radnik redovito dolazi u doticaj u obavljanju svojih poslova, pa tako odredbom članka 7. koja propisuje temeljne obveze i prava iz radnog odnosa, zabranjuje izravnu ili neizravnu diskriminaciju na području rada i uvjeta rada te nalaže dužnost poslodavcu zaštititi dostojanstvo radnika za vrijeme obavljanja posla.

U odnosu na članke 50. i 51. Prijedloga zakona u kojima se, između ostaloga, predlaže da braćni drug, punoljetna djeca i roditelji smrtno stradalih prijavitelja imaju pravo na uvoz osobnog vozila bez plaćanja poreza na dodanu vrijednost, odnosno da su prijavitelji oslobođeni plaćanja poreza na dodanu vrijednost na ortopedska pomagala i druga pomagala koja su izravan nadomjestak tjelesnih organa, odnosno oštećenih tjelesnih organa te na rezervne dijelove i potrošni materijal za ta pomagala, Vlada Republike Hrvatske napominje kako odredbama Direktive Vijeća 2006/112/EZ nije propisana takva mogućnost. Osim toga, sukladno članku 39. stavku 2. točki e) Zakona o porezu na dodanu vrijednost, medicinska oprema, pomagala i druge sprave koje se koriste za ublažavanje liječenja invalidnosti isključivo za osobnu uporabu invalida, propisane Pravilnikom o ortopedskim i drugim pomagalima Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje, oporezuju stopom PDV-a od 5%.

U odnosu na članak 53. stavak 2. Prijedloga zakona kojim se predlaže da Ministarstvo pravosuđa bude drugostupanjsko tijelo nadležno za postupanje po rješenjima upravnih tijela i službenih osoba koje odlučuju o statusima i pravima koja se predlažu ovim Prijedlogom zakona, a s obzirom na to da je nejasno što se podrazumijeva te kako drugostupanjsko tijelo postupa po rješenjima upravnih tijela i službenih osoba, trebalo bi zaključiti da predlagatelj zapravo predlaže da Ministarstvo pravosuđa bude nadležno tijelo koje odlučuje po žalbama protiv rješenja prvostupanjskih tijela. Međutim, osim o postupcima u kojima bi trebalo utvrditi status pojedinih osoba, navedeno bi značilo da će Ministarstvo pravosuđa kao drugostupanjsko tijelo odlučivati o pravima iz zdravstvenog osiguranja, mirovinskog osiguranja, stipendijama, prilagodbi prilaza do zgrade i prilagodbi stana, besplatnim udžbenicima, nagradama prijaviteljima, poreznim olakšicama za motorna vozila i drugim pravima, a što nije u nadležnosti Ministarstva pravosuđa.

Osim toga, člankom 55. stavkom 2. Prijedloga zakona predlaže se da Ministarstvo pravosuđa bude revizijsko tijelo, a revizija da bude obvezna u slučajevima kada nije izjavljena žalba ili se stranka odrekne prava na žalbu ili odustane od žalbe. Također, iz članaka 56. i 57. Prijedloga zakona proizlazi da bi se revizija provodila umjesto drugostupanjskog postupka po žalbi.

Prema članku 63. Prijedloga zakona troškove postupka snosilo bi tijelo koje vodi postupak, iz čega se može zaključiti da bi se radilo o postupcima u kojima sudjeluje samo jedna stranka koja ne snosi troškove postupka (pa čak i onda kada je podnijela neosnovan prijedlog).

Osim navedenoga, Vlada Republike Hrvatske smatra da je potrebno dodatno razmotriti potrebu imenovanja pravobranitelja za zaštitu prava prijavitelja nepravilnosti, s obzirom na to da se ne radi o većoj skupini osoba kojima bi bila potrebna posebna zaštita, kao što su, primjerice, djeca ili osobe s invaliditetom. Također, Prijedlogom zakona preširoko su postavljene i ovlasti novog pravobranitelja za zaštitu prava prijavitelja nepravilnosti. U tom smislu, Prijedlog zakona u članku 11. stavku 2. propisuje da se status prijavitelja stječe danom podnošenja prijave o sumnji u nepravilnost, ukoliko po mišljenju pravobranitelja ispunjava uvjete iz članka 4. stavaka 1. i 2. Prijedloga zakona, što bi značilo da pravobranitelj mora ispitati je li prijavitelj postupao u dobroj vjeri, a koju činjenicu može utvrditi samo sud u sudskom postupku.

Preširoko postavljene ovlasti pravobranitelja za zaštitu prava prijavitelja nepravilnosti vidljive su i u odredbi članka 49. stavka 6. Prijedloga zakona kojim se propisuje da prijavitelj ima pravo na nagradu u rasponu od 50.000,00 do 1.000.000,00 kuna ukoliko se ušteda, odnosno spriječena šteta prijavom nepravilnosti ne može točno novčano utvrditi, a da o njezinoj visini odlučuje pravobranitelj, pri čemu predlagatelj uopće ne određuje kriterije temeljem kojih bi pravobranitelj odlučivao o visini takve nagrade.

Osim navedenoga, za rad novog proračunskog korisnika – Ureda pravobranitelja za zaštitu prava prijavitelja nepravilnosti u državnom proračunu od 2019. godine trebalo bi osigurati 5 milijuna kuna godišnje. Vlada Republike Hrvatske ukazuje kako navedena sredstva nisu planirana u Državnom proračunu za 2018. godinu i projekcijama za 2019. i 2020. godinu, te kako također nisu osigurana sredstva za brojna prava i povlastice koja bi od 2019. godine koristile prijavitelji nepravilnosti.

Također, Vlada Republike Hrvatske ističe kako u odnosu na prekršajne odredbe - članak 103. stavak 1. točke 1., 2. i 3., članak 103. stavak 2. i članak 104. Prijedloga zakona - opisi kažnjivih ponašanja moraju biti jasni i precizni uvažavajući načelo određenosti bića djela, odnosno norme moraju biti toliko jasne da se njihov sadržaj i granice vide iz zakonskog teksta, moraju sadržavati konkretan opis prekršaja koji mora odgovarati sadržaju norme na koju se isti poziva. Nadalje, prekršajna odredba mora uz konkretan opis prekršaja sadržavati i članak/stavak zakona na koji se prekršaj odnosi. Nespecificiranjem stavaka kroz prekršajnu odgovornost obuhvaćena su i postupanja koja ne predstavljaju neku povredu ili obvezu, odnosno ne zaslužuju prekršajnu odgovornost.

U odnosu na članak 105. Prijedloga zakona Vlada Republike Hrvatske ukazuje na mogućnost preklapanja s kaznenim djelom Lažnog prijavljivanja iz članka 304. Kaznenog zakona (Narodne novine, br. 125/11, 144/12, 56/15, 61/15 i 101/17, u daljnjem tekstu: KZ) obzirom da je termin „nepravilnost“ pravno neodređen te postoji mogućnost da isti obuhvati i ponašanja koja su u KZ-u propisana kao kaznena djela.

U odnosu na kaznene odredbe - članke 106. do 111. Prijedloga zakona Vlada Republike Hrvatske ukazuje da su ponašanja inkriminirana navedenim odredbama već inkriminirana u KZ-u, koji kao organski zakon propisuje kaznena djela i kaznenopravne sankcije te nema potrebe da ista budu propisana posebnim propisom (primjerice kazneno djelo povrede prava na rad, kazneno djelo prisile, kazneno djelo prijetnje, itd.).

Precizniji postupak u vezi sa zaštitom dostojanstva radnika propisan je i opisan u okviru odredbe članka 134. Zakona o radu. Poslodavac je dužan, u roku utvrđenom kolektivnim ugovorom, sporazumom sklopljenim između radničkog vijeća i poslodavca ili pravilnikom o radu, a najkasnije u roku od osam dana od dostave pritužbe, ispitati pritužbu i poduzeti sve potrebne mjere primjerene pojedinom slučaju radi sprječavanja nastavka uznemiravanja ili spolnog uznemiravanja, ako utvrdi da ono postoji. Ako poslodavac u spomenutom roku ne poduzme mjere za sprječavanje uznemiravanja ili spolnog uznemiravanja ili ako su mjere koje je poduzeo očito neprimjerene, radnik koji je uznemiravan ili spolno uznemiravan ima pravo prekinuti rad dok mu se ne osigura zaštita, pod uvjetom da je u daljnjem roku od osam dana zatražio zaštitu pred nadležnim sudom. Ujedno, ako postoje okolnosti zbog kojih nije opravdano očekivati da će poslodavac zaštititi dostojanstvo radnika, radnik nije dužan dostaviti pritužbu poslodavcu i ima pravo prekinuti rad, pod uvjetom da je zatražio zaštitu pred nadležnim sudom i o tome obavijestio poslodavca u roku od osam dana od dana prekida rada. Za vrijeme prekida rada i trajanja sudskog postupka, radnik ostvaruje pravo na naknadu plaće u iznosu koji bi ostvario da je radio. Međutim, ukoliko radnik ne uspije u sporu, odnosno ako pravomoćnom sudskom odlukom ne bude utvrđena povreda dostojanstva radnika, poslodavac ima pravo od radnika zahtijevati povrat isplaćene naknade plaće.

Također, sukladno odredbi članka 117. Zakona o radu, neopravdanim razlogom za otkaz ugovora o radu smatra se podnošenje žalbe ili tužbe, odnosno sudjelovanje u postupku protiv poslodavca zbog povrede zakona, drugog propisa, kolektivnog ugovora ili pravilnika o radu, odnosno obraćanje radnika nadležnim tijelima državne vlasti. Isto tako, ne smatra se opravdanim razlogom za otkaz ugovora o radu obraćanje radnika zbog opravdane sumnje u korupciju ili u dobroj vjeri podnošenje prijave o toj sumnji odgovornim osobama ili nadležnim tijelima državne vlasti.

Vlada Republike Hrvatske ukazuje, kako Prijedlog zakona predviđa inspeksijski nadzor nad provedbom istoga od strane više različitih inspeksijskih tijela te slijedom navedenoga se predlažu i određene novčane kazne. Spomenute inspekcije djeluju po slično stipuliranim prekršajima iz drugih posebnih zakona pa se uočava horizontalna neusklađenost i u ovome dijelu.

Slijedom svega navedenoga, Vlada Republike Hrvatske predlaže Hrvatskome saboru da ne prihvati predmetni Prijedlog zakona.

Za svoje predstavnike, koji će u vezi s iznesenim mišljenjem biti nazočni na sjednicama Hrvatskoga sabora i njegovih radnih tijela, Vlada je odredila Dražena Bošnjakovića, ministra pravosuđa, dr. sc. Kristiana Turkalja i mr. sc. Josipa Salapića, državne tajnike u Ministarstvu pravosuđa, te Ivana Crnčeca, pomoćnika ministra pravosuđa.

